

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **L. Ř.**, zast. JUDr. Karlem Matějkou, advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 5, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2003, č. j. 38 Ca 521/2001 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2003, č. j. 38 Ca 521/2001 - 24, jímž byla zamítnuta jeho žaloba a současně rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že není důvodná žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 9. 8. 2001, č. j. 6467/01-110, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru č. 1010000009 Finančního úřadu ve V. ze dne 8. 1. 2001, č. j. 492/01/022971/1143, o doměření daně z příjmů fyzických osob za rok 1998 ve výši 100 652 Kč.

Městský soud v Praze vyšel při svém rozhodování z toho, že správce daně při daňové kontrole u stěžovatele požadoval od tohoto daňového subjektu, aby prokázal údaje uváděné

v jeho daňovém přiznání a za tím účelem byl podle § 16 odst. 2 písm.c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyzván k předložení veškerých účetních a daňových dokladů. Z předloženého účetnictví správce daně zjistil, že stěžovatel v kontrolovaném období neuvedl v přiznání k dani z příjmů fyzických osob žádné příjmy podléhající dani a jako jediný daňový výdaj uplatnil platby pojistného na sociální a zdravotní pojištění. Jelikož správce daně zjistil z údajů Celního úřadu Benešov, že se stěžovatel v roce 1998 podílel na dovozu 32 motorových vozidel, které dovážel v rámci podnikatelské činnosti (na jednotné celní deklaraci uváděl jako deklarant své jméno i IČO), a tuto skutečnost nepopírá, potom o 32 dovezených vozidlech stěžovatel neúčtoval. Ostatně i z výpovědí slyšených svědků rovněž vyplynulo, že stěžovatel na základě plných mocí dovážel ze zahraničí motorová vozidla. Stěžovatel tedy měl prokazatelné příjmy, které neuvedl ve svém daňovém přiznání, a tím porušil povinnost stanovenou v § 38g odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uvést do daňového přiznání veškeré příjmy, které jsou předmětem daně. Se zřetelem k tomu, že stěžovatel k výzvě správce daně nepředložil žádné důkazní prostředky, jimiž by prokázal příjmy a výdaje, které mu v souvislosti s uvedenou činností vznikly, a svědkové si nepamatovali přesnou částku, kterou za dovoz, resp. za koupi vozidla stěžovateli zaplatili, musel správce daně přistoupit ke stanovení daně podle pomůcek, protože ji nebylo možno stanovit dokazováním.

Za tohoto skutkového stavu dospěl i Městský soud v Praze k tomu, že podmínky pro stanovení daňové povinnosti podle pomůcek byly dány, protože stěžovatel k výzvě správce daně jím požadované důkazy nepředložil a ani skutečnosti uváděné v daňovém přiznání za rok 1998 jinak neprokázal. Daňová povinnost stěžovatele byla proto právem prvostupňovým správním orgánem stanovena podle pomůcek, které měl správce daně k dispozici nebo které si opatřil bez součinnosti s daňovým subjektem. Zamítl-li pak odvolání stěžovatele odvolací správní orgán, postupoval i tento orgán podle zákona, protože shledá-li odvolací orgán, že byly dodrženy zákonem stanovené podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, odvolání pro jeho neodůvodněnost zamítne (§ 50 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Odvolací správní orgán tedy opodstatněně posuzoval jen to, zda byly dány podmínky pro stanovení daně podle pomůcek a již nezkoumal jaké pomůcky byly použity, způsob jejich použití ani způsob výpočtu daňové povinnosti. Na odvolacím orgánu proto nebylo možno požadovat, aby v odůvodnění svého rozhodnutí uváděl, jaké konkrétní částky stěžovatel při dovozu motorových vozidel získal jako příjem a rozhodné nebylo ani to, jakým způsobem mu byla vyměřena daň za předcházející zdaňovací období, protože určující bylo to, že stěžovateli nebylo možno stanovit daň dokazováním. Stejně tak musel postupovat i Městský soud v Praze, který po zjištění, že daň podle pomůcek byla stěžovateli stanovena právem, nemohl posuzovat způsob použití pomůcek a výpočtu daňové povinnosti a žalobu proto zamítl.

V kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, která se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), stěžovatel odmítl závěry Městského soudu v Praze, pokud dospěl k tomu, že rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 9. 8. 2001, č. j. 6467/01-110, je věcně správné. Stěžovatel namítl, že výzva správce daně k tomu, aby prokázal příjmy z dovozu silničních motorových vozidel, jež byla dovezena ve zdaňovacím období, a výdaje spojené s touto činností, byla nesrozumitelná; nemohl prokazovat něco, co neexistuje. Ostatně podle judikatury Ústavního soudu nemá správce daně právo vyzývat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale jen toho, co tvrdí tento subjekt sám. Posléze pak stěžovatel namítl, že vyměření daně podle pomůcek bylo nezákonné a v rozporu s ustanovením § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel

poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 1998, sp.zn. 31 Ca 121/97, podle něhož musí správce daně přesvědčivým způsobem odůvodnit postup dle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v napadeném rozhodnutí a prokázat, že daňový subjekt nesplnil některou ze svých zákonných povinností a že z tohoto důvodu nebylo možno stanovit daň dokazováním. Pokud tedy odvolací orgán tvrdil, že měl, kromě případů uvedených v účetnictví, ještě další příjmy z obchodních operací, byl tento správní orgán povinen je uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí v takovém rozsahu, aby bylo možno posoudit, zda je toto tvrzení opřeno o dodatečně průkazné podklady. To však správní orgán neučinil a pouze uvedl, že stěžovatel uskutečnil obchody nejméně v 32 případech, aniž alespoň některé z nich specifikoval. Pravda je ovšem taková, že v letech 1997 a 1998 se trh s automobily značným způsobem nasytil a jeho podnikatelská činnost byla rozhodným způsobem omezená. Z tohoto důvodu neprováděl podnikatelskou činnost tak, že by vozidla kupoval na sebe a tyto později se ziskem prodával. Jelikož znal postupy týkající se celních prohlášení a měl i kontakty a známosti, situace byla taková, že si lidé vozidlo sami vybrali a zaplatili a on vystupoval jako jejich zástupce při celním řízení, které znal, případně při přihlašování vozidla. Správce daně ovšem z takové činnosti dovozoval, že vystupoval tak, jako kdyby vozidlo zakoupil a potom se ziskem prodal. Nic takového ale prokázáno nebylo, když ostatně ani žádné příjmy z popsané činnosti neměl.

Finanční ředitelství v Praze v písemném vyjádření ke kasační stížnosti popsalo skutkový stav věci a poukázalo zejména na to, že stěžovatel měl možnost, aby v průběhu daňové kontroly (zahájena dne 29. 11. 1999 a skončena projednáním a podpisem zprávy o této kontrole dne 18. 12. 2000) i v odvolacím řízení předložil důkazy, kterými by prokázal částku, jež byla uhrazena za dovoz jednotlivých vozidel, a výdaje, které mu v této souvislosti s tím vznikly, aby bylo možno stanovit daň dokazováním. Takto mohl stěžovatel postupovat i bez výzvy správce daně ke splnění důkazní povinnosti, protože tato povinnost mu vyplývala z ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a k jejímu splnění byl stěžovatel vyzván při zahájení daňové kontroly. Odvolací orgán se při projednávání odvolání mohl zabývat pouze tím, zda byly splněny podmínky pro vyměření daně podle pomůcek a nebyl povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat jednotlivými uskutečněnými obchody a vyhodnocovat je. Finanční ředitelství v Praze proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal z podnětu podané kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2003, č. j. 38 Ca 521/2001 - 24, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze v celém rozsahu, přičemž konkrétně vznesl dvě základní námitky. Především namítl, že výzva správce daně k tomu, aby prokázal příjmy z dovozu silničních motorových vozidel, jež byla dovezena ve zdaňovacím období, a výdaje spojené s touto činností, byla nesrozumitelná a že vyměření daně podle pomůcek bylo nezákonné v rozporu s ustanovením § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Daňové řízení je obecně postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat (tedy břemeno tvrzení), ale též povinnost toto své tvrzení doložit (tedy břemeno důkazní). Tato zásada je vyjádřena zejména v § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992

Sb., ve znění pozdějších předpisů, a jako důkazní prostředky, jimiž lze doložit skutečnosti rozhodné pro určení daňové povinnosti, mohou sloužit prakticky jakékoliv prostředky. Nelze však použít takové, které byly získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. V prvé fázi řízení tedy zákonodárce přenáší důkazní břemeno na daňový subjekt, ale citované ustanovení nelze pojímat izolovaně. Ustanovení § 31 odst. 9 tohoto zákona neupravuje to, co může správce daně požadovat, ale kdo nese důkazní břemeno. Toto ustanovení je také zařazeno v obecných ustanoveních zákona (část první). Pokud tedy správce daně určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je daňový subjekt povinen tvrzené skutečnosti dokázat, a to ve lhůtě stanovené správcem daně. Neprokáže-li je, tedy neunese-li důkazní břemeno, tj. nevyvrátí-li pochybnosti správce daně, je správce daně oprávněn stanovit základ daně i daň podle pomůcek, které má nebo které si opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem (tedy náhradním způsobem podle § 31 odst. 5 a § 44 citovaného zákona). Tento postup je průlomem do základní zásady daňového řízení, která je vyjádřena v § 2 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tedy do práva daňového subjektu spolupracovat se správcem daně při správném stanovení její výše.

V této věci je skutečností, že Finanční úřad ve V. vydal dne 14. 9. 2000 pod č. j. 30960/00/022931/3870 výzvu adresovanou stěžovateli L. Ř., kterou byl tento daňový subjekt vyzván, aby do 15 dnů ode dne doručení prokázal skutečnosti, jež uvedl ve svém daňovém přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období 1998 a zejména prokázal příjmy z dovozu silničních motorových vozidel, která dovezl v uvedeném zdaňovacím období na území České republiky na základě plných mocí, a výdaje spojené s touto činností a současně předložil či navrhl důkazní prostředky prokazující údaje uvedené v daňovém přiznání. Stěžovatel, kterému byla doručena tato výzva do vlastních rukou dne 19. 9. 2000, byl v této výzvě současně poučen o tom, že pokud nebude této výzvě vyhověno a daňovou povinnost nebude možno stanovit dokazováním, správce daně je oprávněn stanovit tuto povinnost za použití pomůcek. Stěžovatel jako daňový subjekt na tuto výzvu nereagoval a požadované údaje správci daně nesdělil, tento proto přistoupil ke stanovení daňové povinnosti stěžovateli podle pomůcek.

Této výzvě předcházelo kontrolní zjištění, že podle předloženého účetnictví stěžovatel jako daňový subjekt neměl v kontrolovaném zdaňovacím období příjmy podléhající dani z příjmů fyzických osob a že jeho jedinými daňově uznatelnými výdaji byly úhrady sociálního a zdravotního pojištění, což bylo také uvedeno v daňovém přiznání. Správce daně však v rámci kontroly zjistil od Celního úřadu Benešov, že stěžovatel se v roce 1998 podílel na dovozu 32 motorových vozidel, která dovážel na základě plných mocí. Z toho ovšem vyplývá i další kontrolní zjištění, že o 32 vozidlech nebylo vůbec účtováno. Při kontrole pak bylo zjištěno, že stěžovatel neúčtoval o všech nákupech náhradních dílů. Správce daně proto vyzval dodavatele A., s. r. o., k předložení přijatých a vystavených dokladů a podle odpovědi bylo zjištěno, že daňový subjekt nezahrnul do svého účetnictví 7 případů nákupu náhradních dílů v celkovém objemu 25 695,70 Kč, které byly na typy vozidel, jež neměl stěžovatel v soukromém vlastnictví, ač používal při nákupu i své IČO.

Nejvyšší správní soud nepovažuje při uvedených kontrolních zjištěních za opodstatněnou námitku kasační stížnosti, že výzva správce daně ze dne 14. 9. 2000 pod č. j. 30960/00/022931/3870, adresovaná stěžovateli L. Ř., je nesrozumitelná.

Správce daně dospěl po vyhodnocení kontrolních zjištění opodstatněně k pochybnostem o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti daňového přiznání stěžovatele k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1998, protože ve světle toho,

co bylo uvedeno v kontrolních zjištěních, se jeví vykázané příjmy ve výši 0,00 Kč a vykázané výdaje ve výši 9626 Kč (nákup materiálu a zboží ve výši 0,00 Kč, platby pojistného 9626 Kč, provozní režie 0,00 Kč a uzávěrková úprava výdajů ve výši 0,00 Kč) v některých položkách jako neprůkazné. Povinnost prokázat své tvrzení se vztahuje na povinnost každého daňového subjektu (tedy i stěžovatele) prokázat všechny skutečnosti, které uvádí v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván, neboť poplatník je povinen uvést v daňovém přiznání veškeré příjmy, které jsou předmětem daně (§ 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 38g odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Správce daně proto vyzval stěžovatele nikoliv k prokázání zdroje příjmů, ale toliko k prokázání jeho tvrzení uvedeného v daňovém přiznání, že jeho příjmy činily částku 0,00 Kč a výdaje částku 9626 Kč, ačkoliv kontrolní zjištění o takovém přiznání příjmů a vydání nesvědčí. Toto logicky a gramaticky vyplývá z obsahu výzvy správce daně ze dne 14. 9. 2000, kde je výzva k prokázání příjmů z dovozu silničních motorových vozidel, která stěžovatel dovezl v uvedeném zdaňovacím období na území České republiky na základě plných mocí, a výdajů spojených s touto činností, vázána k údajům uvedeným v daňovém přiznání. Správce daně tedy nevyzýval stěžovatele jako daňový subjekt k prokázání čehokoli, jak tvrdí stěžovatel mylně v kasační stížnosti, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento daňový subjekt sám v daňovém přiznání, a k předložení důkazních prostředků, jež by osvědčily správnost údajů v daňovém přiznání. Ze strany správce daně tedy nedošlo v průběhu daňové kontroly vydanou výzvou ze dne 14. 9. 2000 k rozhodování, jež by bylo v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, konkrétně s nálezem ze dne 3. 9. 2002, sp. zn. II. ÚS 750/2000. Výzva správce daně ze dne 14. 9. 2000, jež byla adresována stěžovateli jako daňovému subjektu, tedy není nesrozumitelná, a to ani po gramatické stránce, protože je z ní zcela jasně patrno, co správce daně na daňovém subjektu požaduje.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou ani námitku kasační stížnosti stěžovatele, že vyměření daně podle pomůcek bylo nezákonné v rozporu s ustanovením § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Způsob stanovení daně podle pomůcek (§ 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů) je způsobem náhradním, k němuž může správce daně přistoupit jen v případě, kdy daňový subjekt nesplní při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním. Povinnost daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání a k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván, je určena ustanovením § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Z právní úpravy je tak zřejmé, že k vyměření daně podle pomůcek může správce daně přistoupit jen tehdy, když daňový subjekt nesplnil některou z povinností uložených mu zákonem a současně se musí jednat o případ, kdy právě pro tuto okolnost nelze stanovit daň dokazováním, neboť zákon zcela jednoznačně preferuje stanovení základu daně a daně na základě důkazů, které správce daně v průběhu daňového řízení provede.

Je tedy na daňovém subjektu, aby prokázal, že do daňového přiznání zahrnul veškeré své příjmy a uplatnil jen uznatelné daňové výdaje, a teprve pokud údaje v daňovém řízení řádně nedoloží, může správce daně stanovit jeho daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

Z ustanovení § 23 odst. 10 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se pro zjištění základu daně z příjmů vychází z účetnictví vedeného podle zvláštního předpisu, pokud zvláštní předpis nebo zákon o daních z příjmů nestanoví jinak

anebo pokud nedochází ke krácení daňové povinnosti jiným způsobem, vyplývá, že skutečnosti týkající se výše zdanitelných příjmů prokazuje daňový subjekt svým účetnictvím, které je povinen vést, pokud prokazuje pro daňové účely své výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů (§ 1 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Předmětem účetnictví takového subjektu je zejména stav a pohyb majetku a závazků a výdaje a příjmy (§ 2 cit. zákona). Účetní jednotky jsou povinny vést účetnictví úplně, průkazným způsobem a správně tak, aby věrně zobrazovalo skutečnosti, které jsou jeho předmětem (§ 7 cit. zákona). Skutečnosti týkající se příjmů uvedených v daňovém přiznání, které jsou rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, lze považovat za prokázány daňovým subjektem ve smyslu § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jestliže výše příjmů uvedených v daňovém přiznání odpovídá údajům v účetnictví daňového subjektu vedenému v souladu s § 7 zákona č. 563/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud má za to, že správce daně přistoupil právem ke stanovení daňové povinnosti stěžovateli na základě pomůcek.

Je tomu tak proto, že v průběhu daňové kontroly bylo správcem daně zjištěno, že stěžovatel se v kontrolovaném období roku 1998 podílel jako deklarant, případně jako přepravce na dovozu 32 motorových vozidel ze zahraničí a že podle svědeckých výpovědí stěžovatel nakupoval tato motorová vozidla a zajišťoval jejich dovoz na základě plných mocí. Jelikož tyto údaje nesouhlasily s údaji uvedenými stěžovatelem v daňovém přiznání a účetnictví (v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 1998 bylo uvedeno, že se jedná o prodej aut, daňová ztráta ve výši 9626 Kč, příjmy ve výši 0,00 Kč, výdaje 9626 Kč, nulový stav zásob ke dni 31. 12. 1998, podle účetnictví stěžovatel neměl příjmy podléhající zákonu o daních z příjmů a jeho jedinými daňově uznatelnými výdaji byly úhrady sociálního a zdravotního pojištění, jež byly v průběhu daňové kontroly doloženy), který tak neúčtoval o 32 vozidlech, byl stěžovatel vyzván (výzva ze dne 14. 9. 2000), aby prokázal skutečnosti, které uvedl v daňovém přiznání za rok 1998, zejména, aby prokázal příjmy z dovozu motorových vozidel, která dovezl v průběhu zdaňovacího období na území České republiky na základě plných mocí, a výdaje spojené s uvedenou činností. Se zřetelem k tomu, že stěžovateli byla tato výzva doručena do vlastních rukou dne 19. 9. 2000 a ten na výzvu nereagoval, přistoupil správce daně opodstatněně ke stanovení daňové povinnosti stěžovateli na základě pomůcek. Je tomu tak proto, že stěžovatel na výzvu správce daně žádné důkazní prostředky nepředložil, tím nesplnil svou důkazní povinnost a toto nesplnění povinnosti stěžovatelem mělo za následek nemožnost stanovit daň dokazováním, protože svědci si nepamatovali přesnou částku, jakou za dovoz vozidla, resp. za jeho prodej stěžovateli, zaplatili. Za tohoto stavu potom ani nebyly spolehlivě prokázány údaje uvedené v daňovém přiznání.

Nemohou proto obstát výtky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti, který namítá, že nebylo prokázáno, že měl příjmy z dovozu motorových vozidel, že ve skutečnosti pouze vystupoval jako zástupce jednotlivých občanů při celním řízení a že odvolací správní orgán se měl v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat jeho tvrzenými obchody, specifikovat je a neuvádět jenom to, že je uskutečnil nejméně v 32 případech. Je tomu tak proto, že v této věci šlo o to, zda byly splněny zákonné podmínky pro vyměření daně za použití pomůcek a proto se odvolací správní orgán nemusel zabývat jednotlivými uskutečněnými obchody stěžovatele a vyhodnocovat je z hledisek uvedených námitek. Rozhodné bylo to, že stěžovatel tím, že za popsaného stavu nereagoval na výzvu správce daně, neprokázal, že do daňového

přiznání zahrnul veškeré své příjmy a že tedy byly dány zákonné podmínky pro postup dle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud v Praze proto ve svém rozsudku oprávněně dovozuje podmínky pro stanovení daňové povinnosti podle pomůcek z toho, že stěžovatel k výzvě správce daně jím požadované důkazy nepředložil, nesplnil tak svou důkazní povinnost a neprokázal tak skutečnosti uvedené v daňovém přiznání.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2003, č. j. 38 Ca 521/2001 - 24, není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst.1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst.1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst.1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s .ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu